© El Periódico de Catalunya. Tots els drets reservats.
Aquesta publicació és per a ús exclusivament privat i es prohibeix la seva reproducció, distribució, transformació i ús per a press-clipping.

Amásdes arriba allà on ningú ho fa

L'oenagé reparteix menjar, cuinat pels seus voluntaris, tres dies a la setmana, davant l'estació del Nord de Barcelona

Beatriz **PÉREZ**

És divendres a la nit i Oswaldo, de 53 anys, arriba puntual a l'estació del Nord de Barcelona. Però no per agafar cap autobús, sinó per recollir el sopar que, just al davant, al carrer d'Alí Bei, reparteix l'oenagé Ajuda als més Desafavorits (Amásdes), creada fa dos anys. «Fa uns cinc anys que vinc aquí. Cobro la renda garantida i no arribo a final de mes», relata Oswaldo. El seu cas és similar al de les 250 persones més que, com ell, s'esperen a l'aire lliure per sopar. «Al migdia dino en un menjador social a Navas, però és un caos perquè acostuma a haver-hi baralles».

«Cobro la renda garantida, pago 300 euros per una habitació. No en tinc per comprar menjar», explica Oswaldo, de 53 anys

Oswaldo estudia un grau mitjà de cuina i gastronomia a Terrassa, on s'ha de desplaçar cada dia, i els comptes no li surten per comprar-se el menjar, ja que també paga 300 euros mensuals per una habitació. Almenys té un lloc on viure: molts dels altres que esperen amb ell dormen directament al carrer.

Els 80 voluntaris d'Amásdes reparteixen menjar tres nits a la setmana (dimecres, divendres i dissabtes de vuit a deu del vespre) per a les persones més necessitades. També els diumenges, cada 15 dies. Però el que és realment peculiar d'aquesta oenagé és que són els voluntaris els que a més cuinen a casa seva el que després entreguen a l'estació del Nord.

«Cada voluntari compra i prepara el menjar a casa seva. Fem, en total, uns 20 o 30 tàpers, uns 20 o 30 entrepans i comprem sucs. El Banc dels Aliments ens dona la fruita, i unes fleques, el pa», explica María Garrido, voluntària d'Amásdes. Cuinen, a més, mirant que la dieta sigui rica i equilibrada («avui tenim arròs amb verdures, llenties i macarrons al pesto», apunta Garrido) i, això sí, amb poca carn i embotits, perquè molts dels usuaris són musulmans.

TREBALL EN XARXA // Però Amásdes no treballa en solitari, sinó en xarxa amb altres entitats, que són les que reparteixen sopars a l'estació del Nord la resta de dies de la setmana i, en alguns casos, fan rutes per la zona. Associació Tèrikè, Associació Alivia, Rotaract-Rotary, Comunitat de Sant Egidi, Silo Gambasse i Casa Solidària són les altres que, juntament amb Amásdes, arriben on les administracions no ho fan, i fan possible que les persones en risc d'exclusió es puguin alimentar els set dies de la setmana.

Però la situació que es viu al carrer d'Alí Bei no és idíl·lica. Ho explica Miquel (nom fictici), un usuari de 70 anys que en fa quatre que va cada nit a l'estació del Nord. Cobra una pensió «petita» i no en té prou per comprar menjar. «Aquí falta seguretat. Alguns usuaris ens amenacen. Es necessita protecció policial», explica mentre agafa una bossa amb un tàper, un entrepà i una mica de fruita. Els moments de tensió sorgeixen, per exemple, perquè de vegades (de manera excepcional) no hi ha prou menjar per a tothom. O perquè alguns no volen fer cua.

«Sí, hi ha inseguretat. Això no deixa de ser una concentració de 200 persones. Els que més problemes donen són els nens de la cua. Venen col·locats, es volen colar, t'acaben insultant. Hem demanat una patrulla i res», certifica, al seu costat, Garrido. I encara que el que fan (ocupar la via pública) en teoria és il·legal, el cert és que resulta imprescindible. «L'administració pública diu que hi ha menjadors socials. Però si aquestes persones venen aquí és perquè no tenen cap altra opció», apunta la voluntària.

Garrido recorda els inicis d'Amásdes, fa cinc anys, abans que es formés l'associació. Llavors uns quants voluntaris van començar a fer ruta per la zona: empenyent un carretó ple de menjar, buscaven els que el necessitaven. Avui, a falta d'un espai, reparteixen a la intempèrie. Si plou, munten uns tendals. I els usuaris, per difícil que sigui la seva situació personal, són capaços de valorar l'esforç.

«La meva experiència aquí és molt bona. Aquesta gent se la juga per nosaltres», opina Carlos. «L'ajuntament ha de posar a Amásdes un espai físic per repartir el menjar», afegeix d'altra banda Oswaldo. Amásdes, en última instància, també els facilita roba neta, calçat i productes d'higiene personal que aconsegueixen mitjançant crides a través de les xarxes socials. ≡

JOAN CORTADELLAS

SOLIDARIS. Voluntaris d'Amásdes reparteixen menjar.

LA CATALUNYA MÉS POBRA

La pobresa s'ha enquistat en la població infantil de Catalunya. Gairebé 350.000 menors estan en aquesta situació (un de cada quatre), tal com va informar Save the Children el març passat. Els nens són el col·lectiu més afectat per la falta de recursos econòmics. Això es deu al fet que la infantesa és el grup que té menys ajuts socials.

La inversió en aquest col·lectiu no ha parat de baixar en els últims anys. Catalunya únicament destina el 0,8% del PIB en protecció social als menors, per sota de l'1,3% de la mitjana espanyola i a anys llum de l'europea (2,4%). Les xifres més recents, de l'any 2015, revelen que només el 14% rebia alguna prestació.

Però tampoc els grans s'escapen d'aquest mal endèmic, ja que, segons la Creu Roja, la pobresa crònica s'ha triplicat a Catalunya en els últims tres anys. Un 40,6% de les 493.936 persones ateses per aquesta entitat es troben en una situació de pobresa crònica o persistent. Entre el gener i l'octubre del 2017, la Creu Roja va entregar ajuda humanitària a 200.000 catalans. Per no parlar d'una nova modalitat de pobres: aquells que ho són malgrat tenir feina.

Actualment més de mig milió de treballadors a Catalunya no ingressen prou diners per portar una vida digna, una xifra que està creixent. De fet, el 2016 el nombre de treballadors pobres va pujar en gairebé 30.000 persones, segons la Taula del Tercer Sector Social de Catalunya. La renda mitjana mensual per persona a Catalunya és de 1.055 euros i el lloguer s'acosta als 596 euros al mes.